

Какво ли? Дай ми ги ти мене. Не ги чети, — колкото излѣзатъ. Дай да проводя ония млади ржце по нивята. Прѣстѣта да разиграятъ. Ами азъ отъ немоощъ земята си осакатихъ. Не ми стига силата веке, не мога да я ора, както презъ ланшнитѣ години.

— А бе, то хубаво, кога е пълна кжщата съ челядь, ами знаешъ ли кое трѣбва?

— Кое?

— Да си легнеме тая вечеръ и оставиме колата пълни съ жито, утре кога се преборавиме, да ги намѣримъ пълни съ жълтици. Какво ли ще бжде, майка му стара, да обърна назадъ и да си ида у дома. Отварямъ вратата и насрѣдъ двора: стой! — спирамъ. Повиквамъ жената, дичата, па имъ думамъ: хайде, тетювитѣ, гребете, отъ прешова кой съ какво може. Ще полудѣятъ. Ха сега, махайте се отъ главата ми! Вървете да управлявате земята. Подиръ десетъ години бай ви Илия Пъшкалото трѣгва да си обиколи синоветѣ. И ги намира по палатитѣ: единия станалъ боляринъ, другия генералъ, третия царъ, четвъртия. . .

— Говедаръ. Остави я ти нея, пресѣче го дѣдо Вълко, не е до жълтицитѣ.

— Зная, че на тебе не ти е до тѣхъ, имашъ си ги едно гърненце.

— Може да е едно, може и две да сж, ама нали нѣмамъ отиѣна, празенъ ми е жи-